

Arrest

nr. 184 001 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Dilbeek, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 29 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Dilbeek van 6 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op een ongekennde datum een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 6 juli 2016 neemt de burgemeester van de gemeente Dilbeek een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden akte waarvan verzoekster op 30 augustus 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op werd ingediend door:

Naam : C.F.
Voorn(a)m(en) : E.P. + kind F.M.S.
(...)
Nationaliteit : Brazilië
(....)

Volgende documenten werden niet overgemaakt : bewijzen bestaansmiddelen van de Belg, toestemming van de vader voor het kind,

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30-dagen-dagen vanaf betekening (wettelijke basis artikel 7, 1, 1° wet 151280-legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij aangetekend schrijven van 3 oktober 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend en geen administratief dossier.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“2.2.1. Eerste middel: Genomen uit de strijdigheid met de verplichting tot geldige motivatie, gewaarborgd door artikel 149 van de grondwet.

De bestreden beslissing is onduidelijk en onvoldoende gemotiveerd. Dit gebrek aan motivering laat aan de verzoekende partij niet toe zich naar behoren te verdedigen.

De beslissing luidt:

De eerste verwerende partij kruist als enige motivering aan:

*“
”*

En voegt eraan toe:

De titel van de beslissing luidt wel “Beslissing tot Weigering ...” doch uit een zorgvuldige lectuur van de bestreden beslissing met opsomming van een aantal artikels uit het Koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, kan niet afgeleid worden of de (niet gepreciseerde) aanvraag van de verzoekende partij geweigerd dan wel aangenomen wordt.

Ook een grondige analyse van de ingeroepen artikelen uit het Koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, laten niet toe de motivering van de verwerende partij te begrijpen.

Deze artikelen luiden als volgt:

1. “Artikel 51, § 1, eerste lid. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de

burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Terwijl aan de verzoekende partij nooit werd gevraagd aanvullende stukken voor te leggen en toch een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

2. Een tweede lid van artikel 51 §1, waarnaar door de verwerende partij niet verwezen wordt, vult aan als volgt:

“In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.”

Terwijl aan de verzoekende partij nooit een dergelijke kennisgeving werd gegeven. De bestreden beslissing beweert trouwens het omgekeerde niet.

3. “Artikel 51, § 1, derde lid. Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20”.

...

Terwijl aan de verzoekende partij nooit een bijkomende termijn van een maand werd gegeven.

De bestreden beslissing beweert trouwens het omgekeerde niet.

4. “Artikel 51, § 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Terwijl aan de verzoekende partij nooit enig bijkomend document werd gevraagd en nooit een bijkomende termijn werd gegeven. De bestreden beslissing beweert trouwens het omgekeerde niet.

5. “Artikel 52, § 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Terwijl aan de verzoekende partij nooit enig bijkomend document werd gevraagd en er in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van enig woonstcontrole, die niet anders dan positief kan uitvallen. De bestreden beslissing beweert trouwens het omgekeerde niet.

6. “Artikel 52, § 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie» overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Terwijl bestreden beslissing niet preciseert ingevolge welke feitelijke omstandigheden dit artikel zou toegepast worden.

7. “Artikel 58. Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.” De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Terwijl de bestreden beslissing niet preciseert hoe dit artikel moet toegepast worden op de verzoekende partij

8. “Artikel 69 ter. De onderdanen van Zwitserland en de leden van hun familie, vallen onder de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk I.”

Terwijl er in casu geen sprake is van Zwitserse onderdanen.

De bestreden beslissing is derhalve niet behoorlijk gemotiveerd.

Het eerste middel is gegrond.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“De bestreden beslissing is strijdig met Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voorziet in het recht op respect voor privé- en familielevens.

De tekst van artikel 8 luidt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

☐ 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

☐ 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Eerste onderdeel:

De verwerende partij betwist niet dat de echtgenoot van de eerste verzoekster te Dilbeek woont, op de verblijfplaats van de verzoekende partij.

Door het nemen van de bestreden beslissing ontnemt de verwerende partij elk vlot contact

1. tussen de eerste verzoekster en haar wettige echtgenoot.

2. tussen de eerste verzoekster en de familie van haar echtgenoot.

De eerste verzoekster heeft geen enkele daad gesteld die een dergelijke maatregel rechtvaardigt.

Zij pleegde geen misdrijf. Zij heeft een goede reputatie. Zij stoort de openbare orde niet. Zij is vrij goed geïntegreerd in de maatschappij.

Door het nemen van de bestreden beslissing wordt het privéleven van de eerste verzoekster buitenmate aangetast.

Tweede onderdeel:

De verwerende partij betwist niet dat de vader en de vaderlijke grootmoeder van de tweede verzoekster in België woonachtig zijn.

1. tussen de tweede verzoekster en haar vader die gevestigd is in het Brussels hoofdstedelijk Gewest.

2. tussen de tweede verzoekster en haar vaderlijke grootmoeder, die gevestigd is in het Brussels hoofdstedelijk Gewest.

3. tussen de tweede verzoekster en haar schoolkameraden.

Door het nemen van de bestreden beslissing ontnemt de verwerende partij aan de tweede verzoekster de mogelijkheid tot voortzetting van haar schoolopleiding.

Tweede verzoekster is te Elsene geboren, is in België opgegroeid en heeft er steeds verbleven.

Zij heeft, buiten contacten van korte duur, geen kennis van Brazilië. Zij is in België opgegroeid. Ze gaat sinds 5 november 2012 regelmatig naar school in de Vrije Basisschool Sint-Alena aan de Spanjebergstraat, 1 te Dilbeek. (zie schoolgetuigschrift).

Er kan haar niets verweten worden.

Door het nemen van de bestreden beslissing wordt het privéleven van de eerste verzoekster buitenmate aangetast.”

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Derde middel genomen uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringplicht.

Doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij de familiale toestand van de verzoekster heeft onderzocht.

Dat wanneer de burgemeester of de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het grondgebied van het land te verlaten, de deugdelijke uitoefening van fundamenteel recht op gezins- en privéleven fundamenteel wordt aangetast.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij, leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissingen is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissingen ten aanzien van Verzoekers in die termen en voorwaarden te nemen.

10/12

Dat door op die wijze de aangevochten beslissingen d.d. 6 juli 2016 te motiveren, een absolute verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in de ingeroepen wetsbepalingen.

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang haar hoger beroep tegen de weigeringbeslissing om op het grondgebied te verblijven, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt behandeld;

Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden;

Dat het derde middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2. De kern van verzoeksters betoog bestaat er in dat zij voorhoudt dat haar nooit enig bijkomend document werd gevraagd en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening werd gehouden met haar familiale situatie en die van haar dochter.

3.3. Uit de argumentatie van verzoekster blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben van de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. Aangezien er geen administratief dossier werd neergelegd, kan de Raad niet nagaan of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zowel met betrekking tot de volledigheid van de verblijfsaanvraag als met betrekking tot de familiale situatie, en daaruit de juiste conclusie heeft getrokken. De verwerende partij heeft bovendien geen nota met opmerkingen ingediend. Gelet op haar afwezigheid ter terechtzitting, wordt verwerende partij op grond van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet tevens geacht in te stemmen met het beroep.

Daar het gemeentebestuur deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de gemeente Dilbeek van 6 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES